

staaende ved Døren og saa' sig omkring, idet han smilte med sin skævt optrukne Mund. Derpaa sagde han med slæbende Stemme „God Dag“ og gik rundt og gav Haanden.

Den gamle Anders Jørgen, der øjeblikkeligt havde rejst sig fra Stolen, var bleven ganske bleg af Skræk og saa' paa den fremmede med et forfjamsket bønfoldende Blik, som denne imidlertid tydeligt søgte at undgaa.

Paa Emanuel gjorde den fremmedes Person og hele Væsen et usædvanligt frastødende Indtryk. Han mindedes at have sét det samme Ansigt et Par Gange i Kirken, hvor det ligeledes havde indgydt ham en Følelse af ualmindeligt Ubehag. Og denne Følelse blev nu ikke mindre levende, da den fremmede vendte sig imod ham, fikserede ham med et Blik, der halvt skjultes af hans røde, svulne Øjenlaag, og forestillede sig selv med de Ord:

„Mit Navn er Væver Hansen.“

Emanuel havde al sin Selvbeherskelse behov for ikke at tabe Fatningen. Han følte selv, at han blev brændende rød.

Han bevarede dog Aandsnærværelse nok til med passende kold Tilbageholdenhed at gengælde Mandens Hilsen, hvorefter han uden videre fortsatte Samtalen med Anders Jørgen. Ja uvilkaarligt